

Arrest

nr. 133 033 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. STINISSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd bij een politiecontrole op 9 augustus 2014 aangetroffen op het Belgische grondgebied.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 augustus 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"naam: [A.]

voornaam: [H.]
nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het legaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"[...] Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending van artikel 8 EVRM alsook de schending van het legaliteits- en redelijkheidsbeginsel aan. De bestreden beslissing behelst een inbreuk op het algemeen evenredigheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel, die integraal deel uitmaken van de beginselen van behoorlijk bestuur.

[...] Artikel 8 EVRM luidt daarbij als volgt:

"Art. 8 Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten zonder een afweging te maken van de gevolgen van een terugkeer van verzoekende partij maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en kan bovendien als niet evenredig beschouwd worden. Hierdoor gaat verweerder de grenzen van een zorgvuldig en voorzichtig handelende administratie duidelijk te buiten.

[...] De eerbiediging door de overheid van het gezins- en familielevens, zoals gewaarborgd in artikel 8 EVRM, behelst zowel een positieve als een negatieve verplichting. De negatieve verplichting wordt omschreven in artikel 8, tweede lid EVRM. Ze houdt in dat een inmenging van de overheid in het gezinsleven geenszins willekeurig mag zijn. Een inbreuk zal maar als legitiem worden aanzien als ze door het nationale recht is voorzien, een legitiem doel dient, nodig is in een democratische samenleving of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De positieve verplichting daarentegen, houdt in dat de staat actief moet optreden ter bescherming van het gezinsleven en de vereiste maatregelen dient te nemen ter vrijwaring van dit recht.

[...] Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt Uw Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Het Hof van Cassatie heeft op 16 maart 2000 geoordeeld dat de overheid ambtshalve dient na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met een aantal rechtsnormen van openbare orde, zoals het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM).

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient Uw Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen .

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is beoordeling in concreto.

[...] In casu kan worden vastgesteld dat verzoekende partij samen met zijn vriendin, mevrouw [J.O.], een gezin vorm[t]. Verzoekende partij woont samen zijn vriendin en zij hebben samen een kind (STUK 4).

In overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) is het geenszins vereist dat om te kunnen spreken van een 'gezin', sprake moet zijn van een huwelijk. In diverse arresten heeft het EHRM uitdrukkelijk herhaald dat het recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins is beperkt tot de klassieke huwelijkse relatie.

Dienaangaande vormt verzoekende partij, onverminderd de vaststelling dat hij niet is gehuwd met mevrouw [J.O.], samen met zijn vriendin en met hun kind, een gezin in de zin van artikel 8 EVRM, ingevolge waarvan dit recht wel degelijk dient te worden beschermd door de overheid.

[...] In overeenstemming met de door het EHRM in zijn jurisprudentie ontwikkelde beginselen moet de Staat in kwestie (i.e. België), indien het bestaan van een familieband met een kind is vastgesteld, zo handelen dat het mogelijk is om deze band te ontwikkelen en dienen rechtswaarborgen in het leven te worden geroepen teneinde vanaf de geboorte of zo spoedig daarna als praktisch mogelijk de integratie van het kind in de familie mogelijk te maken. Door thans aan verzoekende partij de kans te ontnemen om zijn kind op te voeden, kan worden vastgesteld dat het kind niet kan integreren in het gezin en dat aldus het recht op gezinsleven, zoals opgenomen in artikel 8 EVRM, wordt geschonden.

Het spreekt dan ook voor zich dat de bestreden beslissing de belangen van verzoekende partij op ernstige wijze schaadt aangezien deze beslissing ertoe leidt dat een voortgezet verblijf van verzoekende partij niet kan mogelijk is.

Het betreft dus wel degelijk een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekende partij in het kader van artikel 8 EVRM.

Zowel het privéleven als het familie- en gezinsleven van verzoekende partij komen in het gedrang met de bestreden beslissing.

[...] Binnen de grenzen van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Er diende door verweerster dan ook te worden nagegaan of de voorwaarden in de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM in casu niet werden geschonden bij afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De inmenging is bij wet voorzien en beoogt en wettig doel maar de inmenging doorstaat ook hier de noodzakelijkheidstoets niet. De inmenging is niet gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en is niet evenredig met het nagestreefde doel. Het staat dan ook ontegensprekelijk vast dat artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekende partij wordt geschonden door het bevel om het grondgebied te verlaten en er sprake is van ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, gezins- en familieleven van verzoekende partij.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het verzoekende partij dwingt om zijn levenspartner alsook zijn eigen kind - dat slechts enkele weken oud is - te verlaten.

[...] Het wordt dan ook algemeen erkend dat gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie (of gezin) woont, in casu het geval aangezien zowel de levenspartner als het kind van verzoekende partij in België verblijven, verdragsonverenigbaar kan zijn. Door de uitzettingsmaatregel kunnen immers gezinsleden van elkaar worden gescheiden, waardoor het door het EVRM beschermde recht op gezinsleven op de helling komt te staan.

[...] Bovendien staat vast dat artikel 8 EVRM van toepassing is op elke vorm van uitzetting van vreemdelingen onder dwang, ook al is er geen sprake van uitzetting sensu stricto. Zo kan het grondrecht worden geschonden door op betwistbare wijze een verblijfsvergunning in te trekken of door deze niet langer te verlengen.

[...] Een gedwongen uitwijzing, die louter administratief van aard is, heeft veelal ingrijpende en nefaste gevolgen voor ouders én kinderen. De uitwijzing kan dan ook een schending uitmaken van het EVRM. Gezinsleden worden immers van elkaar gescheiden en dit tast het door het EVRM beschermde recht op gezinsleven aan.

In casu kan daarbij worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet enkel tot gevolg heeft dat verzoekende partij zijn recht op gezinsleven wordt ontnomen, doch dat de uitwijzing eveneens aanzienlijke nefaste gevolgen heeft voor het kind van verzoekende partij zelf.

Uit diverse onderzoeken en studies is immers gebleken dat de vader een cruciale rol speelt in ontwikkeling en de opvoeding van een kind. Een (biologische) vader is namelijk onmisbaar voor de ontwikkeling van een kind.

Onder meer werd uit onderzoek vastgesteld dat positieve betrokkenheid van de vader tijdens de kinderjaren positief gerelateerd is met het psychologische welbevinden van de kinderen op latere leeftijd. De gevolgen van de toenemende betrokkenheid van de vader zijn meermaals onderzocht en leiden onder meer tot de volgende vaststellingen:

- Vaderbetrokkenheid heeft een positieve werking op de cognitieve, emotionele, sociale en fysieke ontwikkeling van kinderen;*
- Afwezigheid van vaders in het gezin verhoogt de kans op problemen op school en op problematisch crimineel gedrag;*

- *De pedagogische betekenis van vaders blijkt uit hun stimulatie van autonomie van het ontdekken van het leven buiten het gezin.*

[...] Het is derhalve duidelijk dat de uitwijzing van verzoekende partij ernstige gevolgen zou hebben voor verzoekende partij zelf, zijn levenspartner alsook zijn kind.

[...] De inbreuk op het privé- en gezinsleven van verzoekende partij kan in deze omstandigheden dan ook geenszins worden beschouwd als redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel.”

3.1.2.1. De Raad dient te duiden dat opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, er in de eerste plaats moet kunnen worden vastgesteld dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “hecht” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Verzoeker voert weliswaar aan dat hij de biologische vader is van het kind van een in België verblijvende vrouw en toont aan dat hij dit kind voor de geboorte erkende, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat hij enig gezinsleven heeft met zijn kind of met de moeder van dit kind. Het loutere feit dat een man het vaderschap liet vaststellen ten aanzien van een kind laat op zich namelijk niet toe te concluderen dat vaststaat dat hij een hechte relatie met dit kind of met de moeder van dit kind onderhoudt.

Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met de vrouw met wie hij een kind heeft of met dit kind, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad merkt in dit verband op dat de moeder van zijn kind ook in Nigeria is geboren en dat er geen stukken voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat deze vrouw en haar kind zodanige banden met België hebben dat zij het Rijk niet kunnen verlaten om verzoeker elders te vervoegen. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoekers dochter zich, gelet op haar jonge leeftijd, gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verzoeker toont ook niet in concreto aan dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel werden geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.3. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 18). Verzoeker toont immers niet aan dat het bestuur enige hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het non-refoulementbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...] In overeenstemming met het beginsel van non-refoulement, zoals (onder meer) vastgelegd in het VN Vluchtelingenverdrag, het VN Verdrag tegen Foltering, het VN Verdrag inzake Burgerlijke en

Politieke rechten, geldt een verbod op terugzending van een vreemdeling naar een land waar hij vervolging te vrezen heeft of zijn leven of veiligheid in gevaar zijn.

[...] Verzoekende partij is afkomstig van Nigeria. In dit land is ondertussen de noodtoestand afgeroepen omwille van de verspreiding van ebola (STUK 6). In Nigeria is immers vastgesteld dat ebola zich aan het verspreiden is. Dit betreft een uiterst dodelijke ziekte, waarvoor thans nog geen medicijnen beschikbaar zijn. Er zijn reeds personen in Nigeria gestorven aan de ziekte.

De uitwijzing van verzoekende partij naar Nigeria brengt derhalve zijn leven in gevaar, daar hij een bijzonder groot risico loopt om besmet te geraken met het ebola-virus.

[...] Derhalve kan worden vastgesteld dat de uitwijzing van verzoekende partij naar Nigeria in strijd is met het beginsel van non-refoulement, op basis waarvan het leven van een vreemdeling door de staat waar de vreemdeling zich bevindt, weldegelijk moet worden beschermd. Door de uitwijzing naar Nigeria waar het ebola-virus hevig woedt (STUK 6), verzaakt de Belgische staat een de bescherming van het leven van verzoekende partij.”

3.2.2. De Raad merkt op dat het non-refoulementbeginsel de Staten die partij zijn bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) het verbod oplegt om een vluchteling uit te zetten of terug te leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Door uiteen te zetten dat in Nigeria de noodtoestand werd uitgeroepen nadat was vastgesteld dat een aantal mensen besmet waren met het ebola-virus toont verzoeker geen schending aan van het non-refoulementbeginsel, zoals bedoeld in artikel 33, eerste lid van de Vluchtelingenconventie. Hij toont met zijn toelichting ook niet aan dat hij in zijn land van herkomst het risico loopt te worden gefolterd, zodat ook geen schending van het non-refoulementbeginsel dat is opgenomen in artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 kan worden vastgesteld. Evenmin maakt hij aannemelijk dat enige bepaling van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 werd miskend. Ruimer kan voorts worden gesteld dat de bestreden beslissing verzoeker ook niet verplicht om zich naar de regio in Nigeria te begeven waar een aantal besmettingen werden vastgesteld. De bestreden beslissing verplicht verzoeker zelfs niet om terug te keren naar Nigeria, doch enkel om het Belgisch grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Een schending van het non refoulementbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK